

uden flere gifte Børn har hun to ca. 30-aarige Sønner, der skiftes til at være ude og være hjemme for at hjælpe Moderen med Bedriften.

Den ene af Sønnerne har været forlovet i mange Aar og har gaaet og ventet paa, at Priserne paa Ejendomme skulde falde, saa han kunde købe Ejendom og stifte Bo. Det trak ud i 8 Aar, og det trak ud i 10 Aar, og der var ingen væsentlig Forandring. Familien skønnede da, at nu blev det nok ikke anderledes, de kunde lige saa godt købe nu. Produktpriserne var jo fremdeles ret høje, og der var Udsigt til, at Kronen skulde holdes omkring 70.

Den unge Mand købte sig da en Ejendom paa 12 Tdr. Land af tarvelig Beskaffenhed og med en svag Besætning. Købesummen var godt 25 000 Kr. — 8 000 — 10 000 Kr. for meget i Dag. Der udbetaltes 2 000 Kr., som de unge selv havde sparet sammen. At de ikke havde mere, skyldtes det fornævnte Forhold, at han gik hjemme og hjalp Moderen. Pigen, han skulde giftes med, havde plejet en syg Moder i mange Aar. Sidste Prioritet beholdt Sælgeren mod Kautio; der var fastsat forholdsvis store Afdrag. For øvrigt har Sælgeren disponeret over Obligationen ved Køb af anden Ejendom.

Som Kautionister for de to unge Folk staar Moderen, Svigerfaderen og en Svoger. "Det er et overordentlig almindeligt Forhold, som alle vil kende, der kender vore Landboforhold. Og det hedder videre: „Moderen er ikke velhavende, og det vil volde hende Besvær at blive i Ejendommen, hvis hendes Kautionsforpligtelse bliver effektiv, hvad der er al Udsigt til. Derved hindres, at den anden voksne Søn kan gifte sig og overtage Ejendommen, hvilket ellers var Meningen.

Svigerfaderen sidder ualmindelig haardt i en lille Landejendom og har en syg Kone. For nogle Aar siden tabte han et stort Beløb ved en Kautionsforpligtelse for en Søn og har siden befundet sig i vedvarende Vanskelighed. Skal han betale nogen Del af Kautionen, gaar han fra Ejendommen.

Svogeren, der er gift med den unge Landmands Søster, er Forretningsmand og har oparbejdet Forretningen — det er et Gartneri — „i den gode Tid, hvorfor den er alt for dyr, den kan ikke udbringes til den Gæld, der hviler paa den. Svogeren kan ikke betale sin Del af Kautionen uden selv at gaa i Stykker og derved rive sine egne Kautionister med sig, de er nemlig alt andet end velhavende. Enken er ogsaa blandt Kautionisterne for ham.

Saaledes som Tiden nu har udviklet sig med faldende Priser og Kronen i Pari, er det saa godt som givet, at den unge Mand ikke kan klare sig. Han har kostet en Del paa Ejendommen og gjort Gæld for Bekostningen. Afdrag og Rente sluger store Beløb, og 12 Tønder Land halvdaarlig Jord kan ikke bære store Byrder.

Dersom der ikke sker en Ændring i Konjunkturerne, eller der skaffes ham Hjælp, vil han gaa fra Ejendommen. De sammensparede Penge er tabt tillige med Modet og Troen paa Fremtiden. Ved denne Ejendomshandel vil 4 Familier bringes til Ruin foruden deres Kautionister i 2den Række, hvis Skæbne bliver noget lignende. Beløbet 23 000 Kr. lyder ikke særlig stort, men det er jo ogsaa Folk med smaa Midler, her er Tale om. Et Tab paa et Par Tusinde Kroner er en Katastrofe i et saadant Smaakaarshjem. Som det gaar her, gaar det Hundreder af unge Folk i vort Land. Det er ikke Spekulation i Ejendom for at tjene Penge, købe billigt og sælge dyrt. Det er kun Udslag af et naturligt og berettiget Ønske om at blive selvstændig, stifte Hjem og faa Foden under eget Bord, erhverve egen, om end beskedn, Virkeplads, hvor Kræfterne kan udfolde sig med Haab og Tro om Fremgang i Fremtiden, en Trang og Tro, intet Samfund kan undvære."

Se, det, som denne erfarne Landmand og med Forholdene i det danske Land særdeles godt kendte Mand skriver, staar for mig som en ubetinget sandfærdig Skildring af Forholdene paa Landet. Slægtninge og Venner kautionerer for hverandre, ens Ruin betyder manges Ruin, Snebolden vokser til en Lavine. En Mand har købt en Ejendom til en Snes Tusinde Kroner, og dette medfører efterhaanden Ruin for fire og derefter for endnu flere Familier, hvis der ikke træffes Foranstaltninger, som kan standse det.

Det er saadanne Foranstaltninger, dette Lovforslag anviser. Der er mangan en Mand, der er kørt økonomisk fast, som kan hjælpes ved, at hans Gæld bringes noget ned, at hans Prioriteter ordnes, saa at ogsaa Rentebyrden nedbringes noget. Et Laan vil i de fleste Tilfælde ganske vist ogsaa behøves, men mange Gange kan det være ganske lille, og det skal ikke være større end højst nødvendigt, thi det, det gælder om, er at bringe Gælden nedad. Det Lovforslag, som her foreligger, er et Forslag om Gældsnedbringelse. Tanken er den, at Kreditorerne mange Gange vil være vel tjente med at faa en Del af deres Tilgodehavende betalt straks og saa stryge Resten i Stedet for at bevare deres hele Tilgodehavende og se det efterhaanden